

Artikelarkiv Arvesølv 2018

Ivars Taxa

Af Birte Neerup

Ivar Vælds Nielsen, som blev født i 1933, stammede fra Thy og voksede op i Lodbjerg Fyr, hvor hans far var fyrmester. Senere var faderen også fyrmester på Bagenkop Fyr, inden familien i 1940-erne slog sig ned i fyret på Enebærodde. Når Ivar skulle i skole, brugte han en fladbundet pram med en 2,5 hk motor for at transportere sig de 3,5 km. over Gabet til Midskov, hvor skolen lå. Senere, i 1949, kom han i lære på motorfabrikken Korshavn i Munkebo som maskinarbejder og blev senere ansat på Odense Stålskibsværft.

Men livet som lønmodtager sluttede for Ivar i 1958, da han etablerede sig som selvstændig vognmand i Munkebo, først i en nu nedrevet ejendom i Nørregade, hvor nu Kirkens Korshær befinder sig. Han var i mellemtiden blevet gift med Inger, og i begyndelsen af 1960'erne flyttede han med familien til Nymarken, hvor der så både var bopæl og forretning. I begyndelsen havde han kun et VW-rugbrød, men i løbet af årene kom virksomheden til at omfatte 4 taxaer, 2 mindre busser og en større til 54 personer.

Da jeg i 1962 kom til Munkebo som lærer på Centralskolen, kunne jeg hver hverdagsmorgen mellem kl. 7.30 og 8.00 se Ivars rugbrød på butikstorvet. Her samledes børnene fra "den nye by" og blev for en krone kørt til og fra skole. Det var enkelt og effektivt. Men også mange andre fik glæde af at køre med Ivar. På det tidspunkt arbejdede mange af Munkebos kvindelige indbyggere på Hastrup's fabrikker i Odense, og her kunne man opleve Ivars minibus i fast rutefart til fabrikken og tilbage til butikstorvet. Ivar var et venligt og omgængeligt menneske, som havde let ved at kommunikere med folk, så han var nærmest en institution i byen og særdeles velanskrevet hos sine faste kunder, for han kørte nærmest for alt og alle i Munkebo.

Pensionisterne blev kørt til grænsebutikkerne for at handle. Han kørte også for byens ungdomsskole og for de mindre elever fra Svishaveskolen, når de efter endt skoledag skulle ned på fritidshjemmet. Herfra stammer følgende historie: Tidligere halbestyrer og senere kørelærer Hans Mehl Ludvigsen var en dag chauffør på ovennævnte transport. Det var før passagerseler blev obligatorisk, men der var seler i bussen. Mehl Ludvigsen ville ikke køre for børnene havde spændt selerne, men en af eleverne udbrød så "Hør nu her, makker, når Ivar kører er der kun to ting vi ikke må: Vi må ikke ryge herinde og ikke stå på sæderne".

Ud over skolekørsel havde Ivar også megen patientkørsel til og fra sygehuse, special- og praktiserende læger. Og naturligvis kørte han også mange af byens borgere hjem fra pubben, kroen eller fra private fester. Hvis man ikke havde penge til hjemtransporten, men lovede at betale senere, kørte Ivar dem alligevel hjem, og han nedskrev aldrig sit tilgodehavende. Hans efterkommere mener i øvrigt, at familien kunne have levet sorgløst et stykke tid, hvis disse tilgodehavender var blevet inddrevet. Samme service viste den fodboldinteresserede Ivar også for byens fodboldhold, når de skulle udenbys og klubben havde lavvande i kassen, for så fik de gerne en rimelig aftale.

I hjemmet styrede Inger, som var en uvurderlig hjælp i den daglige drift af forretningen. I 1981 fik hun en hjerneblødning og måtte derefter sidde i kørestol. Ivar passede hende selv, og det bedste var ikke for godt, men fra da af måtte chaufførerne overtage flere af de daglige gøremål.

En ung Ivar Nielsen på motorcykel.

Ivar Nielsen havde meget forskellige køretøjer i stalden i de år han kørte taxi.

Ivar havde altid haft samfundets svageste på sinde, og det område optog ham meget som socialdemokratisk medlem af byrådet, hvor han blev valgt ind i 1985. I sin anden byrådsperiode blev han næstformand for teknisk udvalg, og skulle så egentlig have overtaget formandskabet, da den daværende formand, Axel Jørgensen, døde i 1992. Den var partiet dog ikke med på, så Ivar meldte sig i protest ud af gruppen og blev i stedet medlem af SF's gruppe. Hans kone, Inger, fortalte at han ved den lejlighed blev "stiktosset". Inden han fik plads i byrådet, havde han været formand for Fyns Amts Taxaforening fra 1977 til 1982, ligesom han også var repræsentant i Centralorganisationen af Taxavognmænds hovedbestyrelse.

I 1988, 30 år efter han etablerede sig som vognmand, gik hans søn, Ole, i kompagniskab med faderen, men nogle år senere, i 1994, døde Ivar, kun 60 år gammel, og hans børn, Ole og Dorthe overtog forretningen, nu "Oles Taxa", som de drev til 2003, hvor forretningen lukkede.

Alle var på fornavn med Ivar, der var et kendt ansigt i byen.

Artiklen er blevet til efter samtale med Inger og datteren, Dorthe, i efteråret 2013